17 de setembre: Santa Hildegarda de Bingen, verge i doctora de l'Església

Text de l'Evangeli (*Mt* 25,1-13): En aquell temps, Jesús digué als deixebles aquesta paràbola: «Aleshores el regne dels cels es podrà comparar a deu verges, les quals, havent pres les seves llànties, sortiren a rebre l'espòs. I cinc d'elles eren insensates i cinc prudents. En efecte, les insensates, quan agafaren les seves llànties, no se'n van endur oli; en canvi les prudents prengueren oli en les seves ampul·les juntament amb les seves llànties. Com que l'espòs trigava, s'endormiscaren totes i s'adormiren. A mitja nit es produí un clam: "L'espòs és aquí! Sortiu a rebre'l!". Llavors s'aixecaren totes aquelles verges i prepararen les seves llànties, però les insensates digueren a les prudents: "Doneu-nos del vostre oli, que les nostres llànties s'apaguen". Respongueren les prudents, dient: "No fos cas que no arribés per a nosaltres i vosaltres; és millor que aneu als qui en venen i compreu-ne". I mentre anaven a comprar-ne, vingué l'espòs, i les que estaven preparades entraren amb ell a les noces, i es tancà la porta. Finalment arribaren també les altres verges, dient: "Senyor, Senyor, obre'ns!". Però ell, responent, digué: "En veritat us ho dic: no us conec". Vetlleu, doncs, perquè no sabeu el dia ni l'hora».

© Albada Editorial / evangeli.net

«'L'espòs és aquí. Sortiu a rebre'l!'»

Mn. Ricard CASADESÚS i Castro
(La Garriga, Barcelona, Espanya)

Avui, en recordar santa Hildegarda de Bingen, llegim la paràbola de les deu verges (Mt 25,1-13) que és una bona semblança d'aquesta santa i, alhora, anunci escatològic de la segona vinguda de Crist.

Jesús ens diu que cal estar sempre-a-punt, cadascú amb la seva torxa encesa, i la provisió perquè no s'apagui. La torxa encesa és imatge de la fe-personal en Jesucrist mort i ressuscitat, simbolitzada el dia del baptisme pel ciri encès pels nostres padrins del ciri-pasqual, que significa la fe de l'Església. Ara som nosaltres qui hem de mantenir la flama de la nostra fe encesa, perquè quan arribi el Senyor ens

reconegui per la fe i puguem entrar al banquet celestial. Per això, el Papa Francesc ens exhorta a no oblidar el dia del baptisme i celebrar-ne l'aniversari, tal com fem amb el naixement.

D'altra banda, la paràbola deixa clar quin tipus de verge era Santa Hildegarda: «N'hi havia cinc... que eren assenyades». Efectivament, santa Hildegarda fou una de les verges que, atenent el clam «L'espòs és aquí. Sortiu a rebre'l!», no dubtà a estar preparada en tot moment per a rebre el Senyor. Per això, l'Església la proclamà santa, car «les qui estaven a punt entraren amb ell a les noces».

Aquesta monja benedictina alemanya del s.XII, amb la seva gran intel·ligència i cultura, va saber no tan sols mantenir la flama de la fe sempre encesa, sinó esdevenir torxa que il·luminà, com abadessa, les seves germanes monges. Després de 900 anys, continua essent avui un far de mestratge. Per això, el Papa Benet XVI la proclamà "doctora de l'Església" al 2012.

En vida, santa Hildegarda fou agraciada amb visions espirituals i experiències místiques, que va escriure en la seva obra "Scivias", tals com aquesta: «En la creació de totes les coses he introduït el meu Alè de tal manera que cap ésser de la creació és efímer en la seva espècie, perquè Jo sóc la vida. Sóc vida íntegra i perfecta».

Si, en vida, va rebre la gràcia d'una visió beatífica anticipada, en la mort, obtingué el regal de poder entrar a les noces de l'Anyell. De ben segur que ens aconsellaria avui: «Vetlleu, doncs, perquè no sabeu ni el dia ni l'hora». Ara és el nostre torn: serem de les verges assenyades o desassenyades?

Pensaments per a l'Evangeli d'avui

- «Hi ha música del Cel en totes les coses» (Santa Hildegarda de Bingen)
- «Hildegarda subratlla la profunda relació entre l'home i Déu, i ens recorda que tota la creació, el vèrtix del qual és l'home, rep vida de la Trinitat» (Benet XVI)
- «El Déu etern va posar un començament a tot allò que existeix fora d'ell. Només Ell és creador (el verb "crear" —en hebreu "bara"— sempre porta Déu per subjecte). La totalitat del que existeix (expressada amb la fórmula 'el cel i la terra') depèn d'aquell que li ha donat l'ésser» (Catecisme de l'Església Catòlica, nº 290)